

Sedem Bernardkovih

8.

Podklanški Miha je bil zmeraj na lovu.

Kadar se je Jernej Baliž odpravil v hosto ter se je previdno stopajoč skril v smrečje, je že stal pred njim Miha in izzivalno žvižgal, brezbržno opazujoč vrhove dreves in držeč v roki nabito puško. Jernej Baliž je srdito zaklel in se obrnil in odšel domov. Oprezoval je ves dan, v mraku se je pa spet napotil proti gozdu. Toda glej, na štoru ob stezi je sedel Miha, držal je puško v naročju in pipico med zobmi. In nepremično je gledal za Baližem. Baliž je šel ob gozdu, ko je pa videl, da je Miha vstal, je zavil čez Majkov pašnik na cesto in se vrnil domov.

»Ko pes me straži. Le čakaj!«

Sredi noči se je dvignil. Oveselil se je že, da ni nikogar. Ko je pa napravil nekaj korakov po vrtu, je opazil temno senco. Ob grmovju je nepremično stal Miha in držal puško v roki.

»Kaj pa stikaš okrog moje hiše?« se je zadrł Baliž.

»Lisjaka čakam. Ali ti tudi?« je porogljivo dejal čuvaj.

Baliž se je potuhnjeno odpravil spat.

Poslej se ni mogel več premakniti. Naj je vstal ob kateri koli uri, zmeraj se je od nekod izvil Miha z zlobno se smehljajočim obrazom. Včasih se je Baližu zdelo, da je že ušel, splazil se je že daleč v hosto, oprezoval je med grmovjem in kadar je ugledal divjačino, so mu zagomazele roke. Potipal se je po hlačnici, kjer je skrival puško in prsti so se mu skrčili. Tedaj je za njim nekdo zakašljaj. Ozrl se je in opazil čuvaja. Brez besede je povetil glavo in se odpravil povprek čez bregove proti domu, Miha pa počasi za njim. Dokler se ni čuvajev Sivko navadil nanj, je še nekako bilo. Potem je pa menda tudi pes spoznal, koga preganja gospodar in razdraženo je zapihaj, kadar je zavohal sled.

»Le kdaj ta človek spi!« se je jezil Baliž.

Prav tako je godrnjal Miha, ki je nepočakano lazil po hosti in ni mogel nikogar ujeti.

Potem se je nekega dne Miha začudil. Baliž je prišel iz hiše, ni šel več prihuljeno, stopal je čisto resno in možato, napotil se je naravnost proti smrečju, lezel je čez skale in sopel v najstrmejše bregove. Zavil je mimo Puste drage, potem je šel po grebenu debelo uro daleč v globeli. Miha mu je verno sledil. Tam daleč sredi hoste se je Baliž ustavil, legel je v mahovino, izvlekel iz žepa časopis in začel brati. Miha se je srdit ustavil za grmovjem in čakal. Oni je počasi bral, zdaj pa zdaj je izvlekel iz žepa še steklenico, jo počasi nagnil in pil, pa spet bral in bral. Ko je začelo lesti sonce za hribe, je odložil časopis, zleknil se popolnoma po tleh in glasno smrčanje je prepričalo Miho, da se je Baliž odločil za počitek.

»Vleče me za nos,« si je zašepetal Miha, sedel še on udobno za grmovje in se premagoval, da bi mu ne zlezle oči skupaj.

Ko je mrak toliko prepredel hosto, da je komaj še razložil ležečega pred seboj, je jeknil nekje daleč strel.

»To je Baliževa puška,« je zamrmral Miha. »Saj sem vedel, kako me vara. Medtem ko lazim za njim, mi pa drugod streljajo divjačino.«

Kar se da natihoma se je splazil iz grmovja in ko je mislil, da ga Baliž ne more več čuti, jo je ubral čez drn in strn naravnost v Brinje. Spotikal se

je ob koreninah, butal ob skale, da je naposled izpraznil puško in bolj brez skrbi tekel. Butnil je po stezi na plano, ko je ravno šel po bregu Baližev stric Kozma. Počasi je stopal čez vrt in se oziral na vse strani, očitno ni zaupal mraku. Imel je dober nos in je koj opazil čuvaja. Malomarno je šel mimo njega in krenil proti koči. Miha je zasopel stal ob smrekah in čakal. Nikogar ni bilo.

Potem je stopil naravnost k Bernardkovim. Sedeli so pri večerji in so nekoliko osupnili.

»Kaj boš povedal?« se je prestrašil Tomaž.

»Ti vrage mi kar naprej streljajo srne,« je razburjeno dejal fant in si brisal potno čelo.

»Ali si jih prijel?«

»Nikogar nisem dobil, to je tisto.«

Bernardkovi so se spogledali.

»Nekdo je streljal v Črnem logu,« je dejal počasi starec. »Mislili smo, da si bil ti.«

»V Črnem logu?« je tehtal čuvaj.

»No, nič gotovega ne vem, zdelo se mi je tako. Lahko tudi, da je bilo kje drugod. Odkar so nas obdolžili za kokoši, se ne menimo za druge ljudi. Saj veš, da smo takoj kaj krivi.«

»Kokoši in srne, vse je pobral eden,« je sopal čuvaj. »Kdor ima pamet, lahko to takoj sprevidi.«

»V Gaberju prodajajo meso,« je dejal Jožek.

»Kdo prodaja?« je pomežiknil Bernardek. »Tega mi še nisi povedal. Saj ni mesarjev.«

»Frenkov Lojzek je zajca jedel. Kupili so ga pri Boštjančku. V šoli je pravil.«

»Boštjanček ima domače zajce,« je čez čas povedal Miha. Vendar je postal zamišljen in se je kmalu odpravil. Ko je šel po cesti, se je večkrat ustavil in nekaj sam zase zamrmral. Zdelo se je, da ga kar nič več ne zanima hosta in manjkajoča divjačina.

»Nocoj bodo spet prodajali kako žival,« je računal Tone. »Mislite, da ne znajo nič zadeti. In zdaj, ko so videli, da jo je tako očitno ubral proti domu, jih vso noč ne bo domov.«

Nič niso opazili, da bi bil okoli Baliževe koče kak šum. Dan je prešel in noč za njim in spet je minil nov dan, tedaj pa je prišla po bregu Maruša in se hahljala v suho brado.

»Kaj greste spet po denar?« so vprašali otroci.

»Dali mi ga bodo drugi,« je skrivnostno grozila v breg. »Ali že veste, da so Boštjančka prijeli?«

»Boštjančka? Zakaj naj bi ga pa prijeli?« je dejal počasi Bernardek in pustil delo.

»Torej ne veste? Kar ponoči so prišli orožniki in Miha z njimi, premetali so mu vso hišo, potem pa z njimi! To ni šala, tako nenadoma!«

Otroci so strme gledali in Tone je neverno dejal:

»Kaj so pa našli?«

»Tega nobeden ne ve, toda je že moralo biti dovolj. Peregrin je kričal kakor še nikoli, naložili so vse skupaj na voziček in odpeljali. Bile so vse mogoče reči, tudi divji zajci, vmes pa obleka in vsakovrstna drobnarija. Bog ve, če Baliževi že vedo?«

»Bog ve?« so se spogledali Bernardkovi.

»Govorila sem s Peregrinom zaradi tistega denarja, obljubil mi je, da bo vprašal o prvi priliki. Nazadnje ga bom še dobila nazaj, kaj si pač mislite!«

Maruša je oddrdrala proti bajti, razkladala spotoma še gluhemu Majku, da je zatožila Baliže orožnikom, potem pa izginila v svojo luknjo. Bernardki so pa preudarjali pred kočo, kaj se bo zgodilo. Vsekakor bo zdaj prišlo na dan tudi za kokoši, je menil stari, bilo bi čudno, če bi na to pozabili. Treba bo opomniti Peregrina, naj tudi o tem kaj vpraša.

Tone je izzivalno odsopihal na vrhnji konec vrta. Tam je toliko časa žvižgal in nekaj brodil po zemlji, da se je prikazal na vrt Baližev Henrik, popravljal si je klobuk in si brisal usta z robcem.

»Si spet kaj mastnega jedel?« je zaklical Tone.

Baližev se je približal in zviška dejal:

»Eh, ni bilo dosti.«

»Dišalo je že vse dopoldne po bregu. Pekli ste in cvrli. Kje pa re-dite tiste zajce?«

»Mi že vemo, mi lahko,« je rekel Henrik. »In zdaj bo vse drugače. Še danes pojde oče na oblast in se bo domenil z graščinskimi in bomo dobili lov. He, kaj pa misliš, da je takle Podklanški Miha?«

»To samo tako govoriš! Beži, beži!«

»Boš že videl!«

»Za Boštjančkom boš šel, boš videl!«

»Za kakšnim Boštjančkom?«

»Vprašat pojdi!« se je zakrohotal Tone in odšel po vrtu.

Baližev je nekaj časa začudeno gledal, stal je nepremično ob plotu in strmel za odhajajočim, potem je zaničljivo zamahnil z roko: »Čenča!«

Vendar je hitel takoj pravit v hišo, da nekaj govorijo o Boštjančku in Bernardkovi so videli, da se je dolgi Jernej Baliž kmalu prikazal iz hiše in se s hlastnimi koraki odpravil proti Višavi. Tam spodaj je spregovoril nekaj besed s kramarjem Mihalkom, pa se še huje zapodil na vas.

»Prezgodaj sem povedal,« je vzdihnil Tone.

(Konec prihodnjič.)